

Sygn. akt IV CSK 381/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa R. G. i J. G.
przeciwko E. [...] Spółce Akcyjnej w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt I ACa [...], I ACz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie występuje przesłanka pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołali występowanie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398 § 1 pkt 1 k.p.c. jest takie zagadnienie, które ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04). Powołanie się zatem na istnienie takiego zagadnienia wymaga nie tylko sformułowania tego zagadnienia ale i przedstawienia wyczerpującej argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o istotności zagadnienia oraz możliwości istnienia na jego gruncie rozbieżnych ocen prawnych. Ponadto skarżący powinien wykazać, że jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Argumentacja przedstawiona przez skarżących nie spełnia wskazanych wymogów i nie stanowi podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Dodać przy tym należy, że w orzecznictwie przyjmuje się, iż decyzja administracyjna upoważniająca przedsiębiorcę przesyłowego do wejścia na grunt celem założenia ciągów przesyłowych stanowi tytuł prawny do władania przez niego nieruchomością i wyklucza jego złą wiarę (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. III CZP 116/09, OSNC-ZD 2010 r., nr 3, poz. 92 oraz

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r. I CSK 171/08, OSNC 2010 r., nr 1, poz. 15 i z dnia 21 lutego 2013 r. I CSK 354/12, nie publ.). Przypisanie przedsiębiorcy dobrej wiary powoduje, że na gruncie przepisów o ochronie własności (art. 352 w związku z art. 224 k.c.) nie jest możliwe zasądzenie na rzecz właściciela nieruchomości wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości. Jednocześnie nie można pominąć, że analogiczne do uregulowania ujętego w art. 35 ustawy o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości zawierała też kolejna ustawa z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, a obecnie zawiera ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, co nie pozwala przyjąć, że mamy do czynienia ze szkodliwymi reminiscencjami minionego okresu.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw